Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: HAVFRUEN [II]

Citation: Aarestrup, Emil: ”HAVFRUEN [II]”, i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 288. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid81011.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

HAVFRUEN

I

Fisker, ved din Baad paa Sandet,
Hvorfor sliber du din Kniv?
Siig, hvad slæber du af Vandet
I dit Net, blandt Tang og Siv?

II

"Ei Aborrer, unge Frue!
Ingen Ret for Dug og Disk -
Havets Slange vil I skue
I mit Garn, en sielden Fisk."

III

"Dennegang i Bølgen brak hun
Roret af min Jolle kuns;
Men ifior min Broder trak hun
Med sin hvide Arm tilbunds."

IV

"Mat hun gisper alt og bløder -
Vend Jer bort! - med Hævnens Lyst
Nu for sidste Gang jeg støder
Kniven i den Falskes Bryst."

V

Holdt, du Grumme! seer du ikke,

At hun aander. Brystet gaaer?
See, o see! medynksom slikke
Bølgerne de grønne Haar.

289

VI

Blodig snøret, giennem Vandet,
Har du Arm og Skulder slæbt;
Bleg hun synker hen paa Sandet -
O, hun døer! af Luften dræbt!

VII

Kom! jeg er din Herres Frue;
Ud paa Dybet, flux afsted!
Skiøndt de sorte Skyer true -
Tag din Aare, jeg gaaer med!

VIII

Kom! den fangne Havets Datter
Roe, med sagte Kast, vi frem,
Til, i høie Bølger, atter
Hun kan synke til sit Hiem. -

IX

Lynet viste Fiskermanden
Veien paa den skumle Sø.
Mulmsort steg ved Himmelranden
Skyerne om Hav og Ø.

X

"Tak, min Gubbe! Nu til Landet!" -
Dog fik Fruen ingen Ro;
Hendes Herre var paa Vandet,
Hvor de vilde Bølger loe.

XI

Ved hvert Brag, som Skyen dundred.
Hun i Høieloftet gøs
For sin Mand, og for hans hundred
Kiække Mænd, der var tilsøes.

XII

Mørket kom. I Blæst, fra Svalen,
Stirred hun i Nattens Gru.
Trin da gienlød huult i Salen:
"Fagre Thora, sover du?"

XIII

Erik! Er det dig, som kalder?
Eller varsler kun din Røst
I din Hustrus øde Haller?
Kom - her er jeg - til mit Bryst!

XIV

"Intet Gienfærd, Thora, haster
Til dit Sengested i Nat -
Kun den vaade Dragt jeg kaster
Giv mig Haanden! tag mig fat!"

XV

Ha! du kommer fra de Døde -
Drivvaad, kold, afsiælet nys!
Men jeg elsker dig, du Søde,
Og her har du mig! mit Kys!

XVI

"Ja, vel stivne mine Hænder,
Og min Røst er dyb og mat;
Men for dig, min Thora, brænder
Hiertet som vor Bryllupsnat."

291

XVII

"Stormens Hvin og Bølgeslaget
Drev os paa det lumske Sand.
Jeg og mine sprang fra Vraget,
Tænkte vel at naae til Land."

XVIII

"Men de blev, de blev derude
Paa det sorte, høie Hav;
Mit Farvel, hvor Storme tude.
Fik de med i dyben Grav."

XIX

"Døden sang alt for mit Øre.
Dig, min Viv, jeg tænkte paa.
Ei min Arm jeg kunde røre.
Stiv af Svømning, kold og blaa."

XX

"See, da greb mig under Brystet
Hænder dybt fra Nøkkens Hiem,
Og af bløde Arme krystet
Førtes jeg paa Havet frem."

XXI

"Ved de stærke Glimt fra Himlen
Saae jeg Havfrubarmens Snee,
Saae jeg, midt i Bølgevrimlen,
Hendes Perletænder lee."

XXII

"Saae jeg hendes glatte Skuldre,
Øinene med Sledskhed i -
292 Den forføreriske Huldre!
Og jeg vristede mig fri."

XXIII

"Stræbte svømmende mod Landet,
Kraft jeg havde for en Stund -
Men hun slap ei, før i Vandet
Jeg fornam den faste Grund."

XXIV

Kom! Nu glem, at Havet fnyste!
Han i Favn sin Hustru tog.
Lyn i Lyn, men svagt, det lyste
Længer bort Uveiret drog.